

[Aksel Larsen.]

kerne i mange tilfælde godt kunne give en højere indlånsrente, end de giver. Det er jo nok muligt, at det ville hjælpe en smule på det, vi kan kalde den personlige opsparing, selv om det naturligvis ikke afgør Danmarks ve og vel.

Endelig en misforståelse fra finansministerens side. Han advarer os og siger, at vi påstår, at der ikke vil foregå nogen som helst opsparing som følge af det lovforslag, der ligger her. Jo, hvis det bliver lov, vil der selvfølgelig foregå nogen opsparing; der er ingen, der har sagt, at der ikke vil foregå nogen som helst opsparing. Men det, jeg vil kalde den fiktive opsparing, bliver større end den reelle nyopspring efter den præmieringsordning, man vil gennemføre her.

Sigsgaard: Finansministeren udtalte for et øjeblik siden fortrosthing til, at denne ordning nok vil lokke folk frem, som det blev udtrykt. Derimod kommenterede finansministeren ikke det, jeg sagde i mit første indlæg om, at der måske var andre måder at forøge opsparingen på, uden at man skulle lokke fra statens side, nemlig hvis bankernes almindelige indlånsbetingelser var noget gunstigere.

Jeg går ud fra, at finansministeren er bekendt med, at afstanden mellem indlåns- og udlånsrenten er øget, set over en årrække. Jeg går også ud fra, at ministeren er enig i, at opsparingen ville være større, hvis dette svælg var mindre, altså hvis indlånsrenten var højere, hvis bankerne altså reducerede deres profitmargin. Derfor vil jeg spørge ministeren, om han ikke ville finde det heldigt, om indlånsrenten var højere, om han ikke ville finde, at det var bedre at fremme opsparingen ad den vej, i stedet for at staten nu skal præmiere. Og jeg vil spørge: hvis ministeren er enig i dette, hvis han fandt, at det ville være heldigt, vil han så tilkendegive det? Vil han gøre sin indflydelse gældende med henblik på at få svælget mellem indlåns- og udlånsrenten formindsket?

Finansministeren (Poul Møller): Jeg forstår på hr. Aksel Larsen, at vi nu skal tale om den personlige og ikke den private opsparing. Han erkender, at den private opsparing er meget vigtig; men at det, han

kalder den personlige opsparing, ikke er af så stor betydning. Der vil jeg henlede opmærksomheden på Økonomisk Årsoversigt for i år. Den har i bilagstabellerne en tabel VIII om opsparingens størrelse, og deri gør man op, at den personlige opsparing, stammende fra lønmodtagere, liberale erhverv og personer ude af erhverv — altså ikke fra banker og fra sparekasser, fra forsikrings-selskaber, fra industriselskaber og fra erhvervslivet i det hele taget, som hr. Aksel Larsen talte om — i 1966 udgjorde 6,5 milliard kr. Det er ca. $\frac{2}{3}$ af den samlede private opsparing; når man tager erhvervslivets opsparing med. Det vil sige, at erhvervslivets opsparing, som hr. Aksel Larsen tilføjede den største betydning, altså er $\frac{1}{3}$ af den samlede private opsparing. Derfor må man altså ikke underkende den personlige opsparing. Jeg skal ikke på nogen måde sige, at dette lovforslag vil bringe os op i et tårnhøjt opsparingsniveau. Det vil det ikke, men det er en tilskyndelse til noget mere opsparing.

Så er der talt om, hvorvidt en højere indlånsrente ikke kunne hjælpe på det. Jeg vil da ikke bestride, at en højere indlånsrente kan hjælpe på opsparingen, og jeg vil da heller ikke bestride, at det kunne være ønskeligt med en højere indlånsrente under forudsætning af, at den højere indlånsrente ikke fører til en højere udlånsrente, for også det skal vi jo være forsigtige med. Og der er jo en sammenhæng mellem disse to rentesatser. Men det, vi arbejder for, og det, som vi er ved at nå et resultat på, er jo en sænkning af udlånsrenten, og det er vel også meget, meget prisværdigt ud fra ethvert samfundsøkonomisk synspunkt.

(Kort bemærkning).

Egon Jensen: Bare den korte bemærkning, at hr. Jens Frandsen var af den opfattelse, at når staten gav en præmiering for opsparing, kunne bankerne altså spare den ene procent. Det noterer jeg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 3, § 2, således ændret, og §§ 3-8.

vedtoges uden afstemning.